

ELŐFIZETÉS:
Egész évre . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50 kr.
A lap szellemi részét illető küldemények a szerkesztőnek, anyagiak a laptulajdonosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DÍJ:
egy 1 hasábos petit sor 10 kr.,
többszöri hirdetésnél olcsóbb.
Nyiltér sora 25 kr.
Bélyegdíj minden hirdetésnél 30 kr.
A hirdetések Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomdá-jában és a szerkesztőnél fogadtatnak el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

Apró bűnök.

Távol legyen tőlünk, hogy iskolai morált hirdessünk, de viszont senki se vegye rossz néven, ha hivatásunknál fogva a társadalom felületes morálján olykor-olykor tulemelkedni óhajtunk, és ha néha ott is rámutatunk a hibákra, a hol azokat a nagy közönség akár a gondolkodásban való kényelmesség miatt, akár a beszámítás mértékének laza alkalmazása folytán nem látja, vagy egyáltalán látni nem akarja.

Egészséges társadalmi viszonyok között a jog és az erkölcs teljes összhangban állanak egymással, de ha ez összhang megzavartatik, az erkölcsök lazulásának a jogérzetre is erjesztő hatása lesz és rögtön beáll a felbomlási proceszus a lelkiismeretekben.

És ha egyelőre csak efemernek látszó csekélyégeket hozunk is fel ez állítás igazolására, ez korántsem annak erőtlensége mellett bizonyít, mint inkább következtetést enged arra nézve, hogy a nagyobb dolgokban még rosszabbul állunk.

Ennek a nagy rugékonysággal megáldott lelkiismeretnek kisebb-nagyobb visszaéléseit a közönség lépten-nyomon, ugyszólván naponta tapasztalja, naponként bosszankodik fölötte, anélkül azonban, hogy csak eszébe is jutna azért nyilvánosan remonstrálni.

De sőt az emberi társadalom egyik-másik osztályára nézve a nagy közönség a tág lelkiismeretet egyenesen mint a foglalkozáshoz hozzátartozó és attól elválaszthatlan osztály-jellegnek tekinti és így a visszaélést már a priori koncedálja.

Száz meg száz példát hozhatnánk fel. — Azoktól a nagyobb szabású visszaélésektől, melyek pl. az árak hamisításában nyilatkoznak, itt eltekintünk, mert azok ellen maga a törvény nyújt ahogyan-ugy védelmet, de aki tesz az, első minőségű kávé helyett másod, sőt harmad minőségűt, friss élesztő helyett ütőd, hatod naposat kap; vagy akinek a jóféle mandolát keserűvel vegyest szolgáltatják ki, az bizony rendszerint alig tesz egyebet, minthogy hallgat és bosszankodik.

A mézsáros bizonyára nem fog magának skrupulust csinálni, a miatt a különként elcsipett 7—8 deka hus miatt, melylyel a szá-

kácsné terhén, isten tudja, talán csupa udvariaságból, könnyíteni iparkodik. Hiszen nyolc deka hussal senki sem lakik jól, hisz ez oly csekélység, mely említést sem érdemel. Az volna szép, ha valaki az ilyes semmisségért még képes volna korrupció után kiabálni.

Pedig biz az valójában nem egyéb, mint elnézett, eltűrt visszaélés, melynek nagysága csak akkor lesz szembeütlő, ha egy kis számítás csinálunk.

Egy egészen szűkes körülmények között élő család pl. naponta 1 és 1/2 klgr. húst hozat. A család szükséglete ugyan nagyobb mennyiséget igényelne, de a körülmények ez irányban is korlátozásra szorítják. Már most naponta 10—12 dkg. huskevesebbet egy éven át majdnem annyit tesz, amennyivel e család közel egy hónapra fedezhetné szükségletét.

Mit tehet arról a vendéglős, hogy a pohár sokkal előbb telik meg habbal, mint sörrel és hogy a bornak oly igen nagy a vegyrokonsága a vízhez.

A ki a szabónénak — mondják — átadja a kelmét, már előre számít arra a méterre, melyből a ruhaművésznő kis leányának, ha egyéb nem egy kötényke telik és kitehet róla, ha egy kis kötény legalább is hat héttel rövidebb idő alatt készül el, mint egy egész öltözet; stb. stb.

Különbözik nem annyira az említett foglalkozású emberek mentéseit, mint inkább az apró visszaélések általános elterjedtségének bizonyításául, meg kell engedniük, hogy az emberiség többi halandóinak nagyrésze sem igen menthető fel az ehhez hasonló, vagy legalább közel álló visszaélések alól.

Kikölcsönzött könyvet vissza nem adni, vagy egy megtetsző művet, kottát, akár idegen helyen is zsebre vágni, olyan lappaliak, melyek miatt senki sem csinál magának lelkiismereti furdalásokat.

Nem szeretnénk udvariatlanok lenni, de ki ne tapasztalta, hogy milyen lelki gyönyörűséget okoz az némely nőnek, ha a kereskedő véletlenül, csupa szórakozottságból vagy sietségből egy észre nem vett méterrel többet vágott le a kelméből, mint amennyi fizetve lett, ha egy pár krajcárral többet adott vissza, vagy csak egy hitvány gombbal is többet olvasott le.

Fizetőpincérek sokat beszélhetnének az emberi agyak emlékező tehetségének gyarlóságáról. De hát ki vehetné rossz néven annak a gavallérnak, ki ebéd fölött folytonosan a szomszéd asztalnál ülő csinos menyecskét fikszirozta, ha a menü végén olyan profán dolgokra, mint az ebéd előtt elfogyasztott palack sör, a pecsenyéhez felszolgált saláta, a kiürült halbszeidlík száma teljesen kiestek emlékéből.

Az sem tartozik éppen a ritka kivételek közé, hogy némely család egyenesen a vendéglőből látta el gyufával, hirlapokkal, no meg, ha jól megy, hát fogvájóval is.

Nem kisebb a visszaélés, mely a vasuti féljegyekkel szokott üzetni. Az a hosszalábú 12 éves gyerek, kit a papa a váróteremben épp az imént mutatott be egyik ismerősének, mint a gimnázium II. osztályának nagyreményű növendékét, a kalauz előtt egyszerre nyolc éves normálistának dekretáltatik, a mama pedig éppen nem resteli karjaira szállítani azt a csinos kis leánykát, a ki pedig már eléggé gyakorlott a járásban, hogy szükség esetén egy mazurkát is eljájon.

Az sem utolsó neme a komikumnak, hogy pl. a tánc- vagy zeneestélyekre szóló családjegyek milyen hirtelen szaporodást idéznek elő néha a legkisebb tagból álló családoknál, és hogy mily bámulatos adaptációkkal zavartatnak össze ilyenkor az emberi nem rokoni kötelékei.

Eszünkbe sincs az ily kisebb-nagyobb visszaélések megtorlása végett az igazság büntető karjára apellálni, mert valójában bajos is volna oly jogi álláspontra helyezkedni, melyet a közfelfogás — nincs kétség benne — rettenetes *naivnak* tekintene.

De éppen ezen és a társasélet ehhez hasonló ezer más vonásaiban, melyeket megfigyelni mindenünknek bőséges alkalmá nyílik és melyek általán sokkal jelentéktelenebbeknek tartatnak, semhogy megtorlásukra vagy csak komoly figyelembe vételükre is gondolni lehetne, nyilatkozik legjellegzetesebben a társadalom gondolkodó irányának moralitása és az egyesek jogérzetének rettenetes gyengesége.

És meg vagyunk győződve, hogy ha társadalmunk eleitől fogva szigorubb elbírálásban részesíti vala a lelkiismeret hiányában szenvedők

A „BÁCSKA” tárcája.

— Hiszen te is kéjnek találod
Miatta s keblén habni meg!
Szabadka Gyula.

KASZINÓ FALUN.

Volt valami abban is, mikor egy német tudós egy-egy nemzet műveltségének mekkoraságát az elfogyasztott szappan mennyiségéből számította ki. De mégis csak alaposabb kriteriuma a művelődésnek az olvasókörök létezése, mert hiszen az olvasás szüksége csak valamennyire művelt emberben támad fel; már pedig a nevezett körökben — a kalabriász, dardli, ferbli s egyéb életbevágó foglalkozások mellett — hébe korbá olvasni is szoktak.

Midőn tehát én olyan faluról emlékezem, melyben miniszteri jóváhagyással ellátott alapszabályokon nyugvó olvasókör nincs: fenti kijelentésemhez képest azt mondták, hogy az csak egy minden műveltség nélküli, barbár bogumi vagy zulukaffer falu lehet. S midőn meg azt állítom, hogy kaszinójuk mégis van: akkor egyenesen a szemembe vágják, hogy ez bolond beszéd. No de van. — Nincs ugyan benne billiárd asztal, se a Kossuth, Deák arcképe nem fityeg a füstös falon, hanem rendes napi közönsége van, akik nem írásból, nyomtatásból, hanem eleven beszédből meritik politikai, társadalmi tudásukat s rostálják meg a napi eseményeket. Igaz, hogy ez naiv eljárás s az a tudás egészen gyarló, de hát nekik elég s sohasem dementirozzák egymás véleményét. S a beszéd nem kerül semmibe, nem kell rá előfizetni, mint az írott újságra. Voltaképen mi más az írás is, mint egy időre fentartott beszéd. A napilapok fentartják azt egy napig, a hetiek esetleg egy hétig, némely könyvek fentartják azt tíz esztendőig, némelyek százig, sőt ezerig; de hát azután? Nos hát akkor, miután az évek mind eltelték, az is meghal és a világ megszabadul tőle.

Amint a kalendárium makacs következetessége folytán elérkezik azon idő, mikor a vadliba huz, a daru repül arra, hol Mikes, „egyedül hallgatta a tenger morolását”, — akkor a magyar ember — főleg falun — szegre akasztja kapáját, kaszáját s neki dől annak a dulce far nientének, mely tart egész a természet tavaszi megnyilatkozásáig. (Hajszén édes a semmittevés, ha van mit enni.) Ebben a szezonban történik a kaszinóba járás. S mivel olvasókör nincsen minden faluban, ellenben kovácsműhely van, emez utóbbi képezi a gyilkezősi helyet, annyival inkább, mert az uraság kocsisa is oda jár, aki egyszer-másszor külföldi hírekkel is szolgál.

Alig szakad fel a köd reggel így téli időn — még a bozontos, erősen párolgó barmok ott dulakodnak a kutnál az itatás után, mikor már gyüldögél a kaszinó törzsközönsége. Jön Botló Márton, a ki valamikor tőkésleves teins ur volt, alig tudta „számát ökrének, lovának”, hanem mivel szerencsétlen neve miatt (csak is azért) folyvást botlott, szépen kiment a hátán minden birtokának, most él a semmiből, ami igen szép dominium. Minden faluban akad ilyen leromlott teins ur, akinek a dicsőségből csak a titulus marad meg az a büszke önértet, hogy „fóimus Troae”. Ez a tekintély a kovács műhelyben, az ő felvilágosítása után akárhányszor, elhatározták már, hogy Szent-István bizony rosszul cselekedett, mikor a romai egyházat választotta, a helyett hogy a keletit választotta volna. Most ő lehetne benne a muzka cár (persze magyar kiadásban) magyar rubeleket ismerne a világ s a Lajthától Kamcsatkáig otthon lehetne az ember mindentűt, és azonfelül reánk várna még a beteg ember öröksége is, ami szinte nem megvetendő várandóság. Bezzeg Botló teins ur nem követ vala el ily meggondolatlanúságot a Szent-István helyén.

Jön azután Deres Miska, aki foglalkozására nézve nyáron a birtokos osztálynak a maga jószágára való éber vigyázatot tanítja, t. i. csósz, (ekvivalé felelős ór). Ugy vélem aztán el nem veszett tárgyak megtalálásával is foglalkozik. Kevés beszédű ember, a szót mindennapi használatra nem igen vesztegeti.

Jön azután a „Kevésbe mult tanító.” Ugy nevezik

Te vagy, te vagy az én virágom,
Ah! úgy szerettek téged én...
Ha nézlek, földérül világom
S elfog egy édes érzemény!

Virágj, virágj, te a tavasznak
Legelső nyájias hírnöke!
Ne félj, ne félj, te nem szakasztlak,
Légy szívem rövid öröme!

Egy nézem hosszan elmerengve
Bokor tövében szirmaid...
Elbűgom félve, reménykedve
Szívem szerelmi titkait!

S te hallgatsz rám, hisz értesz engem,
Minden kis szirmod rám figyel,
Hogy bús, reménytelen szerelmem
Majd kedvesemnek búgjad el!

Mert ő is jár e kis ligetbe:
— Letéptni, kedves, tégedet...
S hervadni fogsz... ah! oly sietve...
Mintha csak látnám képemet!

Hervadj, hervadj... kora halálod
Megvigasztalja e szívet:

Mai számunkhoz melléklet van csatolva.

minorum gentiumát, akkor a svihákok, a svindlerok, az iparlovagok, az ingyenélő paraziták maiorum gentiuma sem harapózik el közöttünk oly fölös mértékben, a mint azt jelenleg a társadalomban nem éppen valami nagy épületességgel szemlélni alkalmunk van. P. B.

A hivatalos lap f. hó 14 iki száma közli az igazságügyminiszternek a királyi táblák decentralizációjára vonatkozó rendeletét, mely a reform életbeléptetéséhez szükséges átmeneti és egyéb intézkedéseket tartalmazza. E rendelet, mely 19 §-ból áll, a többi közt a következő intézkedéseket tartalmazza: A jelenleg fennálló budapesti és marosvásárhelyi kir. ítélőtáblák ama tanácselnökei s rendes és kiegészítő bírái, kik a f. évi január hó 28-án kelt legf. elhatározással tanácselnökkül, illetőleg bírákúl más (nem a budapesti, illetőleg nem a marosvásárhelyi) kir. ítélőtáblához helyeztetek át és neveztetek ki, f. 1891. évi április hó 18-án tul eddigi helyükön szolgálatot nem tesznek, s folyó évi május hó 3-ig szabadságotlaltanak. A jelenlegi kir. ítélőtábláknál alkalmazott segéd- és kezelő személyzet iránt e részben külön utasítás intézkedik. A jelenlegi két kir. ítélőtáblának más kir. ítélőtáblához kinevezett előadó bírái folyó évi április hó 8-án teszik meg mostani helyükön utolsó előadásra bejelentéseiket. A jelenleg fennálló budapesti és marosvásárhelyi kir. ítélőtáblák működése folyó évi május hó 4-ével szűnik meg és az 1890. XXV. törvény-cikk értelmében szervezett összes kir. ítélőtáblák, ugyanazon hó 5-én tartják első teljes alakuló ülésüket. A m. kir. kuria f. évi május hó 5-ig hozott határozatait és rendeleteit, az ügyiratokkal együtt, a mondott nap után is, tekintet nélkül a szervezett új ítélőtáblák illetőségére, a budapesti vagy a marosvásárhelyi ítélőtáblához küldi le a szerint, a mint a jelenleg fennálló ítélőtáblák egyike vagy másika terjesztette fel hozzá az ügyet. Az elsőfoku bíróságok, a mennyiben f. évi május hó 5-ike után más (nem a budapesti, illetőleg nem a marosvásárhelyi) kir. ítélőtábla területéhez fognak tartozni, f. évi március hó 31-én tul csak azokat a nem sürgős ügyeket terjesztik fel, még pedig f. évi április hó első napjaiban a jelenlegi két ítélőtábla valamelyikéhez, a melyeknek fölterjesztését március hó 31-éig már elrendelték.

A szerb egyházi kongresszus és a kormány. A szerb egyházi kongresszusa megállapította a patriárka-választásra vonatkozó szabályzatot, de azt a magyar kormány nem hagyta jóvá. Az újvidéki „Branik” szerint ugyanis a megjegyzéssel küldötte vissza a kormány a kongresszusi bizottságnak, hogy azt nem terjesztheti legfelsőbb szentesítés végett a király elé, mert abban nem vették figyelembe a kormánynak 1875-ben tett észrevételeit.

A Bácskaság leírása.

— Az „Osztrák-Magyar Monarchia”-ban. —

IX.

Az egykor u. n. csajkás kerület ismertetése közben szerzőnk megemlékezik az alsó-kovili szerb kolostorról is s ennek kapcsán egészen mesés dolgokat mond el e kalugyer zárda történetéről. E szerint a kolostort a szerbek első érseke, Száva alapította volna, aki 1208 körül itt békítette István szerb főzsupánt a pártos Vukasinnal s Endre (II.) magyar királlyal. Szerzőnk ezen állításával szemben meg kell jegyeznünk, hogy annak semmiféle történelmi alapja nincs. A kolostornak erre vonatkozó iratai soha sem léteztek, sőt az alapításra nézve sehol semmiféle adatok napfényre nem kerültek. Ily viszonyok között bajos dolog a kovili zárda alapítását Száva érsekkel hozni kapcsolatba, mert csak nem képzeli szerzőnk s az általa hangoztatott állítások többi terjesztői, hogy egy szerbiai érsek valaha

magyar földön fundációt tehetett volna. Az idegen országok uralkodói és érsekei semmiféle alapítványt nem tehettek a multban magyar földön, legkevésbé pedig a XIII. században, a midőn a honi fejedelmeknek sem igen volt módjuk erre. De egyébként a kovili zárda alapításának nem is lett volna sem célja, sem értelme, mert vajjon mit keresett volna itt magyar földön katolikus tengerár által körülveve az a maroknyi kalugyer telep? A magyar királyok, főleg az Árpádok korában, nem kedveztek a gör. kel. vallásnak s bizonyára a pápa sem hagyta volna szó nélkül, ha II. Endre holmi kalugyer kolostorok alapítását országában elnézi. Természetes tehát, hogy a kovili zárda alapítását sem lehet előbbre tenni a többi kalugyer zárdáknál, melyek a szerb-ségi részekben léteznek. Ezek pedig tudvalevőleg abból a korból valók, a midőn a szerbek első rajai ide menekülnek a törökök elől a XV. század végén s a következő század elején.

Hogy Raics János kovili zárdafőnök volt az „első” szerb történetirő, ezt csak a szláv literatúrával kevésbé ismerős egyén állíthatja. Más részt éppen oly kevés tájékozottságot árul el az ornithologiai viszonyokkal szemben Badics ur azon kijelentése, hogy az Újvidék mellett létező posványos Duna-ág (Dunavac) a madár vándorutaknak oly csomópontja, mely a vízi madarak roppant tömegére s változatosságára nézve páratlan egész Közép-Európában. Ezzel valóban nagy újságot mond szerzőnk, mely ha valóságban alapulna, méltán kelthetne figyelmet az illetékes ornithologiai szakkörökben. A dolog azonban úgy áll, hogy a Dunavac jólehet bővelkedik madarakban, e tekintetben még csak magyar földön, sőt az Al-Duna mentén sem páratlan. Egyéb vidékekről nem is szólva, a Duna és Tisza alsó részén, ott, a hol a folyamszabályozás még nem tett kárt a nagy árterekben, a szárnyas vad mindenütt roppant sok, mert ma már mindenfelől ide szorulnak. Ez a körülmény azonban természetesen nem oly európai jelentőségű specialitás, amit oly szelvében hangzó frázisokkal kellene világgá bocsátani.

A titeli fensik ismertetése után Újvidék szab. kir. város leírása következik. Röviden érinti itt szerzőnk a város multját is, azután a tényleges állapotok vázolásához fog. Az, amit Újvidékről elmond, talán azért, mert szerzőnk is odaváló lakos, körülbelül még a legsikerültebb része dolgozatának. Élénk színekkel ecseteli a város jelenlegi helyzetét, ipar és kereskedelmi jelentőségét, forgalmát, gazdasági állapotát, társadalmi és nemzetiségi viszonyait. Csupán a városnak szerb szempontból való méltatására nem fordít kellő gondot, pedig Újvidék éppen e tekintetben érdemel országos figyelmet. A szerbek irodalmi és politikai működésének számai mind ide futnak össze, úgy hogy e város a magyarországi szerbeknek valóságos szellemi géopontja. Az itt megjelenő hírlapok, folyóiratok s egyéb irodalmi termékeknek szerb szempontból mindenesetre nagy a jelentősége, s ha a szerb irodalmi társaságnak, a Maticá-nak, társadalmi és közművelődési jelentőségét ismerjük, lehetetlen arra a gondolatra nem jutnunk, hogy ezeknek méltatása szintén nagy mérvben közérdekű s éppen ezért ha szerzőnk

figyelmét ezekre is kiterjeszti, mindenesetre fontos és hasznos munkát végez.

(Vége köv.)

Muhoray Alfonz.

Helyi és megyei hírek.

Királyi kihallgatáson. Lobmayer István szegedi főügyész, e hó 12-én fogadta ő felsége kihallgatáson.

Kinevezések. Sándor Béla főispán a megüritült megyei árvaszéki tlnöki állásra Horváth Ákos, főispáni titkár, a főispáni titkári állásra pedig Tárcezy Dezső tb. aljegyzőt helyettesítette. — Buday Pál végzett joghallgatót ugyancsak a főispán ömeltósága közigazgatási joggyakorokká nevezte ki és szolgálatára Apatinba rendelte a szolgabírószághoz.

Adomány. Az újvidéki róm. kath. templom építési költségeire az újvidéki Szt. János kápolna alaplól való 2000 frnyi adományozást a cs. és kir. közös hadügyminiszterium jóváhagyta. — Egyben megemlíthetjük itt, hogy az építési bizottság a napokban elhatározta, hogy gyűjtéseket rendez a városban az építési költségek fedezésére.

A miniszter elismerése. Baross Gábor kereskedelmi miniszter elismerése jeléül különös dícséretben részesítette azokat a magyar államvasuti alkalmazottakat, akik az idei téli havazások alkalmával a forgalom biztosítása érdekében önfeláldozó munkásságot fejtettek ki.

Pályázat. A zombori kir. törvényszéknél pályázatot van hirdetve segélydíjas joggyakorokni állásra. Pályázati határidő két hét.

Miniszteri biztos. Szalay Károly a felső jegricskai vízlecsapoló társulat elnöke miniszteri biztos kiküldetéséért kérelmez a társulat ügyeinek, különösen a sokak által megtagadott hozzájárulási arány rendezése céljából.

Pályázat van hirdetve az újvidéki kir. adóhivatalnál betöltendő VI. osztályú adóosztási és a zombori m. kir. pénzügyigazgatóságban betöltendő irodatiszti állásokra. Mindkét állással 500 frt fizetés és 100 frt lakpénz jár.

Pályázat szállításra. A szabadkai kir. törvényszék és járásbírószághoz részére szükséges butorok és irodai szerek szállítására pályázat van hirdetve. Költség-előirányzat: 1727 forint. Ajánlatok március hó 20-ig nyújtandók be a törvényszék elnökéhez. Bányapénz: 173 frt.

Ertesítés. A zombori jótékony magyar nőegylet közgyűlése nem március 22-én, vasárnap, a midőn a zombori országos vásár lesz, — hanem március hó 25-én, szerdán, gyűléseltő Boldog Asszony napján, d. u. 3 órakor a városháza kistermében fog megtartatni. Erről az egyleti tagok tisztelettel ezennel értesítettek. Zombor 1891. március 15-én. A nőegylet elnöke.

Zárszámadási kimutatása a zombori jótékony magyar nőegylet pénztárának 1890. évi január hó 1-től december hó 31-ig. Bevételek: Pénztári maradvány 1889. évről 153 frt 06 kr. Tagok évi befizetéséből 571 frt 50 kr. Zombori takarékpénztár adománya 200 frt. Tancvigalomból 46 frt 49 kr. Különféle adományokból 129 frt 50 kr. Zombori takarékpénztárból visszavett tőke 630 frt. Zombori takarékpénztárból visszavett kamat 7 frt 85 kr. Összes bevétel 1738 frt 40 kr. — Kiadás: Segélyezések: egyszer mindenkorra 28 frt, egész évi 616 frt 75 kr, tüzelőanyag beszerzésére 27 frt. Karácsonkor iskolás gyermekek felruházására 405 frt 60 kr. Nyomatványokért 5 frt 50 kr. A zombori takarékpénztárban elhelyezett tőke 350 frt. Egyleti szolgánobé 40 frt. Kupuszínai tűzkárosultak segélyezésére 50 frt. Összes kiadás 1522 frt 85 kr. Levonva a kiadás a bevételből, maradvány 215 frt 55 kr. Elhez: A helybeli takarékpénztárban elhelyezett tőke 9463 frt 49 kr. Ennek kamata 1890. évben 495 frt 70 kr. Magyar orsz. vöröskereszt-egyleti 2 drb sorsjegy 10 frt. A zombori jótékony magyar nőegylet vagyona 1890. év végével 10,184 frt 74 kr. Zomborban, 1890. évi december hó 31-én. Esztergamy Károly, egyleti pénztárnok. — A megvizsgált főkönyv szerint készült eme zárszámadási kimutatás helyesnek találtatott. Kelt Zomborban, 1891. évi

ugyanis ifju Zabos Miskát, akit a preparáncióból tulságosan fényes erkölcsi tulajdonai miatt kicsaptak. A kujan nem is annyira politikai tárgyalások miatt jár ide, mint inkább azért, hogy a majszter uram leányának Ágnesnek a figyelmét magára terelhesse, aki igen gyönyörűséges hajadon s abban a korban van, amikor a lányok abba hagyják már a szent János kenyér evést. Jön aztán még egy pár paraszt, messze tolvá maga előtt a lehelletet s mind azzal köszönve be, hogy ugyan csak döfi idő van oda kinn.

— Mert kendtek pipogya emberek, vág oda a kovács szóval, míg kalapácsával az ülőre tett vasból tűz szökőkatat rögtönöz.

— Könnyű majszt uramnak — jegyzi meg Botló teins ur — itt a tűz között, mint valami Vulkánusnak folyvást melege van.

— De voltam én nagyobb melegben is, pedig olyan hideg volt, hogy keze lába elfagyott az embereknek, de a hol golyóbisokkal fűtenek, melege van ott a legénynek, még a hó tején is.

— Hagyja el, régen volt az már.

— Nem olyan régen, hogy valaha el lehessen felejteni.

— Igaz, hogy most meg a muszkák akarnak forradalmat csinálni? — kérdi az egyik paraszt.

— De hol vesznek hozzá Kossuthot? — fűzi odább a másik.

— Száz forradalomnál többet ér egy jó követválasztás — elmélkedik magában Deres Miska.

— De megkritikották azt is, magyarázta Botló teins ur, igazán minden gyönyörűséget elszednek a szegény embertől.

— Hiszen Deres, kendnek voksa sincs, vág oda a kovács.

— Mán hogy nincs? — Az az én gusztsomtól függ. Külömben a voksolás csak olyan, mint az ebédelés; ha készen van hozzá az étel, hát a bolond is megéheti.

— Hogyne volna Miskának voksa — pillant az egyik paraszt a bajzusánál — hiszen nemes ember, az apja főispán volt a . . . juhok közt.

— Erre általános kuncogás hallatszik, még Franci a német kovácslegény is megereszt egy stájer mosolygást.

— Mán a volt ami volt, replikáz Miska, legalább nem a vármegyeház földalatti részeit tapasztalta, mint a kend apja. Újabb nevetés, de a Miska javára.

A paraszt arcán lángot vet a sértés s neki huzalkodik, hogy azért megérem én még azt az időt, amikor elfúj a szél kendnek a talpáig.

(Költői kifejezése a felakasztásnak.)

Ezen társalgásnak — mint látjuk — csak a fele gorombaság, a másik fele kedélyesség. Igaz, hogy a „Hatvani utcabeli kaszinó emberei” ilyes beszédekért meglovöldöznek egymást, de Deres Miska és társai ilyen bolondságra nem vetemednek.

A disputa tovább is tartana, ha a „kevésbe mult tanító” bejövetele meg nem zavarná, aki gyalázatos alatomossággal régen kiszökött volt s bizonyosan Ágnes leányasszonytól vitzelt azóta. Legalább erre enged következtetni Franci legénynek a mérges szemecjára. Mert tudnivaló, hogy ő is eped a majsztrám leányáért s bizonyára több jussal, mint ez a lébűtő felben maradt tanító. Pedig egyszer már kemény leckét kapott. A dolog úgy történt, hogy a tanító három cigánynyal az Ágnes ablaka alá vakmerősködött s mikor legjobban huzatta azt a nótát, hogy:

„Sirok mint a zápor eső,
Hogy téged szeretni késő.”

a Franci legény egy francia sróf kulcsal úgy oldalba figyelmeztette, hogy egy hétig nem szedte szabadon a lélegzetét. S mégse tanult.

Azonfelül Ágnesnek is jobban tetszik a Franci, hiszen a családban van és olyan jó, szelid, birka-fajta az a német. El is dudolja a vasaló, vagy a varró mellett azt a német nótát, melyre a Franci tanította:

„Hallom, — kedvesem
Kalapácsot forgat,
Csörömpöl csattogat.
Elzúg a távolba,
Mint harang moraja
A messze téren.”

Ezek így lévén, igazán kvalifikálhatlan erőszakoskodás a tanítónak Ágnes körül való legyekedés. Azért most is, mikor belép a műhelybe, arcán azaz a széles, szentelen mosolygással, mely az elbizakodottság jele; a Franci olyat vág kalapácsával a tüzes vasra, hogy az ott levőknek szeme-szája tele lesz szikrával.

Ezenben új vendég érkezik. Enyelgi Orbán a parádés kocsis jön be a pusztáról, a lovakon van valami igazítani való, amihez kovács mesterség kell. Ez néma egy-egy hírlapot is hoz a zsebében, amit Botló uramék, meg Deres Miskákéknak rendezen salátává olvasnak. Most is diadalmasan huzza elő bekecse zsebéből s fennen dicsekszik, hogy a fiatal gróf ott volt a királyi vadászaton, négy darab vaddisznót lőtt, ott van az ujságban.

— De nem a négy disznó? — incselkedik Botló uram . . .

— Nem ám, hanem a mi urunk neve, mindjárt a királyé után, hiába rezonéroz a teins ur, a maga neve sohasem lesz benne az ujságban.

— No ne haragudj fiam Orbán, igazságod van. Hogyan jutnánk mi az ujságha. Csak az urakkal történik, ami történik, a szegény ördög dolga keresztül esik az emlékezet rostáján, mint az apró buzaszem.

— Hát követválasztás mikor lesz már Orbán — kérdi Deres Miska.

— Sohasem. Beszélte a kulcsár, aki a gróftól halotta, hogy a király ráíratja az országot a feleségére s a felesége asszony nem szereti a verekedéseket.

— Vagy úgy lesz — tódítja Botló ur — hogy asszonyokból választanak képviselőket. Milyen sikoltozás lenne akkor az ellenzéki padokon, s a tisztelt képviselő göröcs rohámok közt vitetnék ki a házból.

— Nem lesz az igaz úgy se, nem engedi azt a férfi virtus — bölcselekedik a majszter.

Melléklet a „Bácska“ 22-ik számához.

március hóban. Kirchner Károlyné, Enyedi Eugenia, dr. Margalits Ede.

Temetés. Hódásgról írják: Turszky J. Gyula ügyvéd holttestét e hó 9-én délután kísérték ki az örök nyugalom hazájába. A végtisztességnél a község intelligenciájának ugyszólván teljes száma megjelenése méltóan fejezte ki a vesztését, mely társadalmunkat egy széles látókörű, európai műveltségű s több világrészben tett utazásából ritka szép tapasztalatokat gyűjtött férfúnak, — az ügyvédi kart pedig egyik szigorúan kötelességérző, pontos és lelkiismeretes tagjának elvesztésével sújtotta. Bár sem családja, sem rokonai a községben nem voltak, — a teljesen egyedül állott férfi koporsóját mégis a szó szoros értelmében elborították a koszorúk, ezek között az itteni ügyvédeknek, Jusits kir. járásbíró urnak, Trischler József ur két kis fiának: Pista és Mátásnak, Lang Ferenc ur és családjának, Tiefenbach Ferenc urnak koszorúja. A gyászszertartást a látyi evang. lelkész végezte. — A kik jelen voltak, mikor a szép tavaszi nap bucsuzó fénye mellett behantolták a koporsót, s átadták annak lakóját a földalatti csöndes tartománynak, a háborítatlan örök pihenésnek: — mindnyájan azzal távoztunk, hogy legyen neki könnyű a hant, mely távol szülőföldjétől, porladó tetemét eltakarja!

Sorozási eredmények. Előttünk fekszenek a sorozási eredmények egyházi járásból. Érdekesnek tartunk egyházi, kedvezőtlennek nem mondható adatot ide iktatni. Az *almási járásban* felhívtak 958-an, besorozottak a közöshadseregbe 178. A honvédségbe 13. összesen 191. A hadsereg póttartalékába 35, a honvédség póttartalékába 9. — Az *újvidéki járásban* felhívtak 1009, besorozottak a közöshadseregbe 195, a honvédségbe 34, összesen 229. A hadsereg póttartalékába 54, a honvédségbe 16. — A *titeli járásban* felhívtak 435, besorozottak a közöshadseregbe 99, a honvédségbe 8, összesen 107; a hadsereg póttartalékába 39, a honvédségbe 1. — A *bajai járásban* felhívtak 2799, besorozottak a közöshadseregbe 163, a honvédségbe 24, összesen 187. A hadsereg póttartalékába 54, a honvédségbe 7.

A nemzeti zenede 50 éves jubileuma alkalmából felhívta megyénk törvényhatóságát, hogy az intézet házipéítésére tegyen alapítványt vagy adakozzék más módon.

A bikityi bunyevác tanítói állás. Lapunk egyik múlt számában írtuk, hogy a Bikityen üresedésbe jött bunyevác tanítói állás egyik tanítónak elbocsátása folytán írtult meg, ami azonban — mint bennünket újabb értesítések — téves, mert tényleg azon bunyevác tanítói állásra hirdettetett a pályázat, a mely Mamusich József volt bikityi tanítónak Szabadkán történt megválasztása folytán jött üresedésbe. Amit mi szívesen helyreigazítunk.

Párbaj. Ez egyszer nem nálunk történt. Szabadkán, abban a városban, a hol eddig botal szokták mosni a becsületet, állott ki egymásnak e hó 10-én egy gimnáziumi tanár és egy városi tisztviselő. Kardra mentek s egyetlen, de heves összecsapás történt, melynek következtében mindketten megsebesültek. A gimnáziumi tanár a hasán kapott igen súlyos sebet. Ha a penge egy hajszálnyit továbbra hatol, a seb feltétlenül halálos lett volna. A városi tisztviselő jobb karján kapott egy vágást.

Egy kis tévedés. Egyik tekintélyes fővárosi napilap közli a következő hírt: „Dolova bácsmegeyi községben, mint levelezőnk telegrafálja, a múlt éjjel ismeretlen tettesek betörték a templomba és a sekrestyében elhelyezett építkezésre szánt 16.648 frt egyházi készpénzt ellopták. Magában a templomban a gonosztevők letördeltek az oltárokat és összevagdosták a szentképeket. Az esetről telegramban értesítették a szegedi esendőparancsnokságot. — Hogy került Dolova (s nem „Dolovo“) község Bácsmegeyébe? A buzgó riporter szapora tolla ugyilátszik megbotlott, a mikor a Krassó-Szörény megyei községet Bácskába kebelezeti be.

Csataalján a róm. kath. iskolaszék e hó 12-én rendes ülést tartott.

Sport. Felhívás a „Szabadkai Torna-Egylet“ és az „Achilles Sport-egylet“ tagjaihoz! Azon gondolat által vezéreltetve, hogy a magyar tornázás a maga egészében mutattassék be az érdeklődő társadalomnak, a nmélt. közoktatástügyi miniszter ur készséggel járult a magyarországi torna-egyletek azon ajánlatához, hogy az általa tervezett ifjúsági torna-verseny és szövetségünk III. országos ünnepélye egybekapcsolassék. Midőn ehhez képest a „Szabadkai Torna-egylet“ és a „Szabadkai Achilles Sport-egylet“ a „Magyarországi torna-egyletek szövetségének“ Bpsten 1891. évi május hó 18-án tartandó III. országos ünnepélyére ezennel meghívni szerencsénk van, tisztelettel felkérjük az egyesület tagjait ezen ünnepélyen minél nagyobb számban leendő résztvevőkre, hogy a jelenlévő tagok névsorát, mielőbb, legkésőbb azonban f. évi április hó 10-ig a szövetség titkárságához eljuttatni képesek legyünk. — Tisztelt tagtársak! Az eszme, melyet zászlónkra írunk, örömdetes hódításokat tesz. Terjedésének hatalmas eszközeül szövetségünk az országos torna ünnepélyeket értékesíti. Ez az eszköz ügyünknek nagy szolgálatokat tesz, hivatva lenni az idén, midőn a magas kormány üdvös kezdeményezése a közfigyelmet a magyar társadalomnak a testgyakorlás terén kifejtett működésére irányozza. Ezt a teret — az iskolán kívül, de annak céljaival összhangzásban, torna- és testgyakorló egyesületeink művelik; azt az összhangot tehát, a mely a nemzeti megújulás e két tényezője között fenn áll, a nemzet ifjúságával egy kerethez foglaltan tartandó országos ünnepély jutandja kifejezésre. Szövetségünk joggal számít arra, hogy egyesületi tagjainak buzgalma, mely vezető eszménk örök lámpáját olajával táplálta, ezen ünnepély fényét és sikerét biztosítandja. Ezen siker érdekében a „Szabadkai Torna-Egylet“ és a „Szabadkai Achilles Sport-Egylet“ tagjainak fokozott tevékenységét kérve jelezzük, hogy az ünnepély részletes programját annak idején közzé tesszük helyi lapjainkban; megjegyezzük, hogy az ünnepélyen résztvevők lehetőleg a szövetségi egyenruhát (sötétkék felső ruha, szürke gyapjú ing, vörös öv, fekete nyakkendő) vagy esetleg a saját egyesületünk által elfogadott öltözetet viselendik. Egyébb részletekre nézve később még, kellő időben viend körözvényünk értesítést. Szabadka, 1891. március hó. A „Sz. T.-E.“ és az „A. S.-E.“ elnöksége nevében dr. Vermes Lajos bajnok.

A Tisza árad. Legutóbbi napon a Tisza több mint 1 métert áradt. A jég némely helyről már elvonult. Dacára annak, hogy árvízveszélytől nem igen lehet tartani, azért előrelátó főszolgabírónk Matkovits Lajos a minden évben fenyegettetni szokott Martonos érdekében megkereste az ó-kanizsai önkéntes tűzoltó-egyesület parancsnokságát, valjón veszély esetén hajlandó volna-e tűzoltói védekezésre felajánlani, mire természetesen igenlő válasz adott.

„Kisérte“ címen az „E-s“-höl átvetten a „Bácska“ hasábjain közölte lett, hogy Ó Kanizsa híres a kisérteiről. Hogy minden községben a nép legalsó rétegeinek egyrésze kisérteiről, az tudvalevő dolog, de az is igaz, hogy a ki e hírt világra bocsátotta, a sulykot igen messze találta dojni, midőn azt állította, hogy az ó-kanizsai vadászok, kik pedig szép számmal vannak, kúnn voltak a butorfelforgató kisérte hajhászására; ezért s a miért a télen azt is kiirtotta, hogy a farkasok az ó-kanizsai rétségekben farkasármá garázdálkodnak, ilyen vad hírek közléseért megfogjuk őt lövöldözni bódzafa puskával.

Uj-Verbászson egy műkedvelői előadásokat rendező társulat alakult, mely a magyarosodás eszméjének is kétségkívül nagy szolgálatot tehet. Első előadása valószínűleg már huszvéthétjén lesz.

Csödmegszüntetetés. Schönfeld Salamon szabadkai lakos ellen — a mint a hivatalos lap közli — megszüntettetett a csöd.

Eljegyzés. Goldstein Károly, szófiai kereskedő, Újvidéken eljegyezte Guttmann Hermina kisasszonyt, Guttmann J. újvidéki vállalkozó leányát.

Március 15-ét mint mindig, úgy ez évben is megtöltte Ó Kanizsa községe. Az iparos olvasókönyvben 100 terítékű bankettet rendezett s többen szoltak a nap nagy jelentőségéről.

Farkasok Petrovosszellón. Szörnyű nagy riadalom színtere volt Petrovosszelló községe a múlt hét elején. Egyik volt buzgó községi képviselő, miért miert nem, ő a megmondhatója, Moholra indult möre patrió, csak amugy gyalogosan. Alig hagyta el azonban egy-két puskalövésnyire a községet, 5-6 tagból álló csatangoló farkascsordával találja szemben magát. A község ügyeiben mindig vitéz képviselő egy darabig farkasszemet nézett a farkasokkal, ánde a lét vagy nem lét kérdése mégis oda kényszerítette, hogy az országot egyik magas akácára kusszék fel. Nem lehetett itt valami nagy kénye-lemben, de minthogy a farkasok is közeledtek és sehol mentő halandót maga körül nem látott, amint tudnia engedte Isten — torkaszakadtából ordított segély után. A nagy veszedelemben sohasem marad el az Isten segélye, mert csak Isten akarata lehetett, hogy egy-pár, különben „szavahibető“ moholi ember vetődött arra, kik megrémülve siettek a községi előjáróságához, hogy a sürgős mentést ejtené meg. Nosza megindult a hajszja a farkasok után; a község összes rendőrsége a képviselő-testülettel egyetemben, követve a lakosság jó felc részétől, botokkal, kapával, fejszével fellegyerkezettlen indult a farkasok ellen és illetőleg a képviselő megmentésére. Ekkorra már Mohol községe is kimenesztette a nagy haderőt és — hozsanna — a két község taktikájának sikerült a mentés, sikerült a farkasok leveretése, de regesta kislult, hogy a lebukozott farkasok farkasok voltak ugyan, de nem farkasok. Így állván a dolgok, tanácsos lesz a jó pecellőikkal nem „kutyálkodni“ — mert találya éreznék magukat.

Boldog családapa. Nagy istenáldás látogatta meg Nagy Imre ó-becsei lakós házatájékát a m. hét folyamán, felesége ugyanis hármas ikrekkel lepte meg a boldog apát. Az ikrek ketteje leány, egy pedig fiú, mindhárom édesanyjikkal együtt pompás egészségnek örvendenek, csupán — mint kezelőorvosuk mondja — élelmezésük ellen van az új polgárokknak kifogásuk, mert hát hiába, — bajos nekik az osztó igazságot kiszolgáltatni.

Az idegen nevelők. Bevett szokás már ma-nap, hogy idegen, külföldi benn neveli zsenge éveiben a tehetősebb családok gyermekeit. A mely család nem fogad osztrák, német, vagy francia nevelőt a házhoz, az a mai felszég fölfogás szerint már mulasztást követ el, s innen van az, hogy uton-utófélen ilyen bonnokkal találkozunk. Pedig, ha tudnák, hogy legtöbbnyire mily felszég irányt adnak ezek az ártatlan gyermekek nevelésének. Egy legújabb előfordult esetet hozunk föl példának. Egy helybeli család szintén osztrák nevelőt tartott két kis gyermeke mellett; teljesen megbiztak benne s az idegen nő is jól érezte magát. A gyermekek tanultak nagy szorgalommal, de mit? Azt, hogy a magyarok milyen barbár nép; hogy az osztráknak milyen esküdt ellensége; hogy 1848-ban milyen kegyetlen „forradalmat“ idéztek elő; hogy ha elfoghatták volna a „császárt“ kivégezték volna, akár csak a franciák a forradalomban, stb ilyen szörnyűséget. Ha már az idegen nyelvek elsajátítása végett tart is külföldi nevelőt egyik másik család, bizony jól meg kell válogatnia, hogy kit fogad föl és ellen kell őriznie a gyermekek tanulását.

Beküldetett. A bajai uton, a Bezeredy-féle ház előtti közkut — már ósz óta — oly rossz állapotban van, hogy a vizért járó lakosságnak nagy hátrányára van, míg egy korsó vizhez juthat. — Felhívjuk erre azok figyelmét, akiket illet.

Az ó-kanizsai egyházközpölet (r. kath.) f. hó 12-én tartotta tisztújító közgyűlését; elnökké: Kosztyik János gyógsz., jegyzökké: Tukacs Miklós közs. jegyző s Lipták Sándor tanító választottak; a róm. kath. iskolaszék legközelebb ennek kebeléből megalakul.

Eljegyzés. Reitzer Ignác jankováci izr. tanító eljegyezte Grünbaum Róza kisasszonyt, jankováci tanítónőt.

Meglopták a gátat. Zentán a napokban három odaváló spécit csipett el a tiszai gát-ór, amint a töltésről hordták az oda javításra összehordott rőzsét. A három jó madarat névszerint: Simon Mihályt, Deák Istvánt és Molnár Sz. András, a kik már nagy mennyiségű rőzsét hordtak el a védgátról, mindenek előtt a zentai rendőrség vette pártfogásába.

Névváltoztatás. Goldfahn Zsigmond, helybeli illetőségű, jelenleg budapesti lakos, vezetéknevét beltügy-miniszteri engedéllyel „Arany“-ra változtatta.

Halálozás. Kleiner János, moholi tanító, a „moholi segélyegylet“ könyvelője, s az ottani tűzoltó-egylet alparancsnoka f. hó 11-én, még élete derekán, elhunyt.

Öngyilkos jelölt. Ifkovits Mihály szolid ó-kanizsai iparos, a feletti elkeseredésében, hogy az utóbbi időben a gombkötői iparekkek kelendőségnek nem igen örvendenek s így tisztességesen megélni nem lehet, f. hó 13-án reggel felakasztotta magát s bár levágták mielőtt végkép megfulladt volna, életben maradásához kevés remény van.

Miről jó a sziricsika? I. F.-né asszony békés napokat élt hűséges férje oldalán, aki amellet, hogy az ő boldogításán fáradozott, a lovakkal volt lelkes gondozója, polgári foglalkozása „parádés kocsis“ lévén. És talán még most is együtt élveznek a házasetel gyönyörteljes napjait, ha az ádáz sors meg nem zavarta a föllegeten égboltot fejük fölött. Hogy — hogy nem, az asszonykának kedve kerekedett táncolni egy izben, de a férjem uram éppen ellenkezőleg, odahaza szunyókálni akart. És egyik sem tágitott, az asszony hát szépen a férje ura nélkül ment el valami bőjti mulatságra a napokban és bizony nem is érezte életépárjának hiányát, mert szép szavu és — mondjuk ki az igazat — szép bajuszu emberekben nem volt ám hiány a csárdában. Járt a ropogósat és hébe-korba meg is köstolta a jóféle itókat, ami aztán oly lelkesedett állapotba hozta, hogy végkép elfeledte a férjem uramat, annyira, hogy egyszerre csak azon vette észre magát, hogy egy szobában, ahol egyedül voltak, egy hetke legénynek a kebelére borulva pihent. De fátum! A férj éppen ebben a pillanatban lép be. A feleségét kereste. De a tablót látva, megtiltotta az asszonynak, hogy visszatérjen ő hozzá. Az asszony ekkor ébredett csak a valóra. Hanem hát hiába, a férj kérelhetlen, akárhogy szánja-bánja is a bűnét. Az ő paradicsomi életének vége! Sőt már elképzelte, hogy az ura, hogyan keres magának másik oldalbordát, a mi meg inkább elkeserítette őt. Mit te-

RŐZSÁS AJKAK.

Nyirkos, kékes szoba, szanaszét szórt selyem csipke, el-elhaló lámpafény — a külső világosság már átszűrődött a függönyökön; ott fekszik ágyán vértől borítva, a markolatig mellébe szurt késsel. Kinek volt szive nem kimélni ezeket a hosszú arany firtöket, ezt a kis szájat, ezt a lilom fehérségű keblét. Eh! hiszen nem merhette senki megölni ezt az imádandó teremest. Magamagát ölte meg. Megesalva, elhagyatva, megutálta a világot s anélkül, hogy lelke a legkisebbet ingadozott, keze a legesekeylebbet remegett volna, kegyetlen bátorsággal szép testébe mártotta az acélat — abba a testbe, mely a csókok özönéhez volt szokva — s csak nyomta, mindig beljebb nyomta azt. Már halott, vagy annak látszik, oly sápadt a homloka, ajkaka. — Szép vére foly, meg-rázkódik egy kissé; egyszerre felemelkedik s tágira nyitott szemében megdöbbenéssel párosult harag tükörződik. Mit! hát él ő? A kés nem hatolt elég mélyen be? Hisz az iszonyu lenne meg nem halni! Megnyugszik. Erzi jól, hogy a seb halálos. Hogy felemelkedett, az a végső tusa: vissza fog esni vánkósára, élettelenül. Ah! Igy jól van. Végső pillantása s szemben levő tükörre esik. Br! Mily csunya az ember, mikor lelkétől bucsut vesz. S a legcsunyábbak, azok a szomorú haloványúságu ajakak. Arra gondol, hogy a nemskóra szobájába hatoló nép mily csunyaának fogja látni, nem ugy, mint ezeltől a bálokon, premiereken. A végső sóhaj tör már-már ki kebléből! vége van! meghal! Egyik újját sebének vérebe mártja, reszketve végig húzza vele ajkát, megegyezzer belemosolyog a tükörbe s halva esik vissza párnájára — rőzsás ajkakkal.

Catulle Mendès.

— Hoci hát azt az ujságot — szól a kocsisnak — mi van benne?

Es elkezdik egymás vállán keresztül olvasni, betűzni a nevezetes dolgokat. Olyik jeles hír fölött eszmét cserélnek. Mikor azt olvassa Botló, hogy a király szombaton este Grácból haza megy Bécsbe s kérdésbe teszik, hogy miért: Deres Miska alaposan megfejti, hogy hát „tisztát“ venni, mert vasárnap következik. Az obstrukciót, indeminit, teljesen nem értik, sőt nem a Wekerle „konvertálását“ sem, pedig Botló uram életében sokat konvertált. De hát nálunknál magasab halandók is bakot lönek neha az ujság idegen szavaival. Egy Telecska menti községben laktam, a hol olvasókör is volt s a községi orvostól (prima persona) le egész a felelős őrig (ha ugyan ő lefelé számít) mindenki a Cavaignac nevet következetesen Káva Ignácnak olvasta. Szörnyen mulatságos volt ez a dolog.

Mig azonban az ujságot studérozták, Orbán kocsis atlépott a „Kukac“ zsidó kocsmájába, mert ő a torkát külsőleg ugyan gyapotkendővel, de belsőleg pálnikkal szokta melegíteni. A paradés jószágok unalmukban ott kapálták a havas földet, tágira nyílt orlikából ömlik a meleg pára, nyugtalanul néznek jobbra, balra, mert hát a ló olyan, mint az asszony: szereti ha mellette van a gazdája.

Végre Enyedi Orbán előkért a csapszékéből, meg-simogatja lovait, s azok mintegy mosolyogva fogadják, aztán elhajt a puszta. A kaszinó népsége is oszlik. A violaszín égből leszolgál a hideg levegő áramlat, az este is közel lehet, mert a borzontos marhákat itatják. Franci legény olyat néz a távozó „Kevésbé mult tanítóra“, a mely nézés fölér egy hátba ütással. Ellenben az udvarra szolgáló ablakból hangzik a nóta, vagy csak Franci véli hallani:

„Kormos kohón ül
Az én szerelmezem,
Elmegek meglesem,
Mint szuszog fuvója,
Lángoló tűz szórja
Szikrával körül.“

Kajabusz.

betett mást, minthogy elemészse magát. Fogta hát sziricsikát ívegét, a melyből máskor az arcát szokta hajnalpirossá varázsolni, és a férje lakása előtt szépen ki-
trítette annak tartalmát. Így vett búcsut a világtól. Ha-
nem azért még sem vett búcsut végkép, mert a kórházban
aligha ki nem kéklik sziricsikás gyomrát!

Táncfűzérke. Jövő hó 4-ikére jótékonycélu
táncfűzérkét rendez a helybeli fiatalság egy része, a
mire a nagyérdemű közönség figyelmét felhívjuk. A si-
kerre nagy kilátást nyújt az, hogy a rendezőségnek
sikertől e célra a kaszinó díszes helyiségeit megkapni.

Városi ügyek.

Boltbérbeadás. Zombor sz. kir. város tanácsa
részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint a város tulaj-
donát képező, a városház alatt levő 9. számú bolt 1891.
évi augusztus hó 1-től számítva 6 évre folyó 1891. évi
március hó 22-én reggeli 11 órakor a városháza nagy-
termében nyilvános árverés útján bérbe adni fog.

A színházi szálloda átalakítása iránt vasár-
nap, 15-én, 10 órakor tartott meg az árlejtés. A 3208
frt 79 kr-ra előirányzott munkálatra két ajánlat érkezett
be. Puskás Agostoné, ki az építkezést 6% árleengedé-
ssel és Ulrich Vincécé, ki ezen munkálatokat 10% ár-
leengedéssel hajlandó elvállalni. Ezen ajánlatok felett a
törvényhatósági bizottság fog határozni.

A kegyuri jog gyakorlása tárgyában
alkotott szabályrendeletre a kalocsai érseki hatóság ész-
revételeit megtétvén, a kiküldött bizottság azokat f. hó
13-án tartott ülésében tárgyalta. Az észrevételek közül
kettő arra vonatkozik, hogy a jegyző és ügyész tiszte-
letdíja feletti határozatok, úgy a gondnokok és a kántor
választása egyházhatósági jóváhagyás alá tartoznak; a
plébános választásánál külön kimondandó (ami különben
a magyarországi speciális egyházjogból önkényt folyik),
hogy plébánosnak csakis kalocsai egyházmegyei aldozár
hozható javaslatba, a kölesönpénzek kamatai pedig az
évi költségelírásban állapítandók meg. A kiküldött
bizottság ezen módosításokat a maga részéről is elfo-
gadásra ajánlja a közgyűlésnek.

Az építészeti bizottság tegnap d. u. 4 óra-
kor ülést tartott, melyen Falcione Lőrinc részére a
Széchenyi-köruton építendő emeletes házra és Raisz La-
josnak a szántai uton levő lakházának udvarán szándékolt
pótépítkezésekre nézve az engedély megadása javasoltatott.

Árvíz. A Duna áradása városunkba is eljutott,
szombaton és vasárnap ugyanis dr. Csikás Benő polgá-
rmeister, Gerurov városi főmérnök, Heinicz csatornai
főmérnök és a folyammérnökség kiküldöttjeivel megál-
lították azon teendőket, melyek a monostorszegh-kupu-
szinai töltésnek esetleges átszakadása esetén a csatorna-
menti kültelek árvédelme érdekében volnának foganato-
sítandók. Az értekezleten később Schmausz Endre alispán
is megjelent és az ennek hozzájárulásával a közös meg-
állapodás értelmében a csatornának Monostorszegh felé
eső vontató útjának szükséges magasztását és nyulgátak
felállítását részben a város, részben a vármegye teljesi-
tendő. Midőn azonban e sorokat írjuk, értesülésünk sze-
rint a veszély már megszűntnek tekinthető és így ezen
intézkedések végrehajtása mellőzhető lesz.

Az árucarnok szövetkezet igazgatósága
azon kérelemmel fordult a törvényhatósági bizottsághoz,
miszerint a bajai uton a 11. szám alatt fekvő városi épület
az árucarnok részére bérbeadassék. A kérvény már leg-
közelebb a gazdasági és pénzügyi bizottság, valamint a
közgyűlés által is tárgyalatni fog.

A honvédlaktanya építése iránt megtartandó
versenyfolyóirat iránt nagyobb érdeklődés mutatkozik
a vállalkozók körében. Eddig már több vállalkozó sze-
rezte meg az ajánlatot hivatalból kiállított okmányokat
és így reményünk van, miszerint ezen munkálat meg-
bízható kezekbe fog kerülni.

Hirdetmény. Zombor sz. kir. város polgá-
rmeister részéről közhírré tétetik, hogy az 1890. évi I.
t.c. 23. §-a értelmében az 1891. évi utadó kivétési-
listajstromok f. évi március hó 16-tól március 31-ig a városi
számvevőség hivatalos helyiségében közszemlére kitét-
tek és ezen idő alatt az érdekeltek a sérelmesnek tar-
tott kivetés ellen a t. közigazgatási bizottságnál fel-
szólalhatnak.

Művészet és irodalom.

Az „**Oszták-magyar-monarchia írás-
ban és képen**” című nagy néprajzi vállalatból meg-
jelent Magyarország II. kötetének 20-ik füzeté, mely
bennünket közelebből érdekel, a mennyiben a füzet
elején dr. Badics Ferencétől „A Bácska” ismertetésének
befejtését, ezután pedig „A délmagyarországi szerbek”
ismertetését találjuk Hadzsics Antaltól.

Magyar hírlap. Ily címmel március 21-én új
politikai napilap indul meg Budapestén. Felelős szer-
kesztője Horváth Gyula, főmunkatársa Mikszáth Kálmán,
mindketten országgyűlési képviselők. A „Magyar Hír-
lap” a szabadelvűség szolgálatában fog állani s a ki-
egyezősi alapnak lesz őszinte híve, de mert az, épen
azért minden oly törekvésnek föltétlen és kéréltetlen
ellenléte, mely akár alloyalitás, akár konfliktusoktól
való félelemből szerzett jogaink érvényesítésétől tartó-
dik, vagy a kiegyezési törvény által érintetlenül ha-
gyott jogkörünkön esorbát enged ejtetni. A „Magyar
Hírlapot” sem szimpatikiák, sem antipathikiák nem vezér-
lik és teljesen független organum lesz. Ennyit röviden
kiemelve a „Magyar Hírlap” politikai programjából,
hangsúlyoznunk kell még, hogy az új lap minden te-
kintetben a legmagasabb zsurnalisztikai színvonalon fog
állani. Belső dolgozóitársai, külmunkatársai és levelezői
az újságírói és író kar legkiválóbb tagjaiból állanak.
Helyettes szerkesztő Fenyő Sándor lesz. A „Magyar
Hírlap” naponként legkevesebb két teljes ívnyi terje-
delemben fog megjelenni s miután előzetési ára egy
hónapra csak 1 frt 20 kr a legolcsóbb nagy napilap. A
lap pontos szétküldéséről a kiadóhivatal (Budapest, Grá-
nátos-u. 16.) intézkedik.

„**A Hét**” 11. számának borítékát Csillag Teréz,
a nemzeti színház bírs naivájának arcképe díszíti. Pom-
pás kivitelű phototypia ez Angerer műhelyéből. A lap
tartalmát illetőleg ez egyike a legtarkábbnak, a me-
lyeket „A Hét” eddigelő kibocsátott. Fényes első cikk
„Fogadók és fogadások” nyitja meg a füzetet. A játé-
k-mániát fészegeti, a fogadásokat ostorozza sok igazsá-
gal és humorral. Erre mintegy enyhítőül Szalay Fruzi-
ának egy bájos versét olvassuk „Vihar után”. Murai
Károly kacagató „jeleneteket” írt, Iványi Ödön novel-

lát, Herczeg Ferenc regét, Justh Zsigmond utirajzot,
Kálnoki Izor „Visszaemlékezést” és egy csomó ismeret-
len író, egy csomó pikáns érdekes apróságokat a nap
eseményeiről.

Sirisaka Közmondások Könyvéről. Bi-
zonyára emlékeznek még t. olvasóink azon ismerteté-
sekre és bírálatokra, melyek az elmúlt polgári év má-
sodik felében Sirisaka Andor pécsi tanítónak a „Magyar
Közmondások Könyve” című munkáról jelentek meg a
honi magyar lapokban. Szerző e művéről lapunkban is
megemlékezünk. Most ismét erről akarunk szólni.
Ugyanis nevezett író, ki egyuttal e műnek kiadója is
egyszersmind, a könyvről megjelent ismertetések és
bírálatokat („A sajtó ítélete” cím alatt) betűrendes kivo-
natban utánnyomatta s ezt megrendelési fölhívás kísé-
retében beküldötte mindazon tanintézeteknek és magán-
személyeknek, kikről föltehette, hogy e valóban terjesz-
tésre méltó s házagpótló könyvet esetleg pártolni fogják.
Lapunk szerkesztőségét is fölkérte, hogy e munkája
ügyében ismét fölszólaljunk. Mi e megkeresésnek annál
is inkább hajlandók vagyunk eleget tenni, mert tényleg
már több ízben meggyőződöttünk arról, hogy nevezett
fiatal író megérdemli a rokonszenvet s munkájával hasz-
nos szolgálatot tesz az irodalomnak. A 22 ívre terjedő
csinosan kiállított könyvének árát 2 frt eddigi árról
— bérmentes küldéssel — 1 frt 20 krra szállította le.

Hasznos és időszzerű munkára hírdet előfö-
tést Tarczali Dezso nyíregyházi könyvkereskedő, címe:
„Szólmívelési ugar rendszer általában, de legfőképen a
homok talajon.” A mű szerzője Czapary Albert műker-
ész, gazdasági író. A mű előzetési ára 40 kr, bolti
ára jóval magasabb leendő. Az előzetési összeg fenti
könyvkereskedés címére küldendő be.

Az árvízveszély.

Szembem azokkal a vészteljes hírekkel, me-
lyek az utóbbi napokban a Duna jegének veszé-
lyes zajlásáról és az áradásról érkeztek s a me-
lyek szerint Mohács határozott veszélyben forgott,
megnyugvással értesíthetjük a megye közönségét,
hogy a Duna egész Bács megye területén jégmentes.
A jég minden kár nélkül a maga útján lezajlott.

Ami az árvízveszélyt illeti, ez ma már meg-
szűntnek mondható. A legmagasabb vízállás e hó
15-én volt Baján 637 cm., Bezdánban 602 cm.,
Apatinban 573 cm.

Már 15-én délután 4 óra felé beállott az
apadás Baján, úgy hogy 16-án reggel 621 cm.-re
süllyedt, tehát 16 cm.-rel apadt. Bezdánban már
az nap nem mutatkozott emelkedés, Apatinban
pedig a csekély jégzajlás elmúltával a vízállás
570 cm.-re süllyedt.

Legelőször vonult el a jég 4 nappal ezelőtt
a Dráva torkolata alatti szakaszon s közép víz-
állás volt lefelé egész a Tiszáig.

A Tisza szeged-titeli részén a jég ez ideig
még nem indult meg s — mint a megyei ali-
spánhoz beérkezett jelentésekből kitűnik — csak
itt-ott észlelhetők csuszamlások és kisebb sza-
kaszokra kiterjedő helyi mozgások.

A árvízveszély tehát megyéinkre nézve a leg-
nagyobb valószínűség szerint megszűntnek mond-
ható; természetesen úgy a központi hatóság, mint
a helyszíne kiküldött biztosok még mindig a
legéberebb tevékenységet fejtik ki.

Legujabb. Lapunk zártakor vesszük a
hírt, hogy a Duna áradása általános. A vízállás
Bajánál 616 cm., Mohácsnál 611 cm. s csak
Gombosnál mutatkozik — a Dráva részleges zaj-
lása következtében — némi emelkedés.

KRÓNIKA.

A világon a legszebb cím a titkári. Az államtitká-
rok nagy urak, a miniszteri titkárok a legkiválóbb ki-
tűntetésben részesülnek a lányos mamák előtt, a főispáni
titkárok . . . kérem ez se utolsó, ezek is urak. S ezen-
kívül hányféle titkár van a világon, akiknek mind
pompásan megy a dolguk; igaz, egy titkár mindig ki
kell venni a jöletnek örvendő ezen társaságból: a vidéki
szűnygi titkár (ha még hozzá Zomborban van, akkor
elvesztett ember).

Tehát ha valaki titkár lesz, ez a többek között
annyit is jelent, hogy ő: parthie. S ez nagy szó. Magam-
fajta ember ha végig sétál az utcán, a mamák savanyu
arcot vágnak köszönésémből, a lányok is csak úgy
immet-ámmal méltatnak egy tekintetire; milyen boldog
egy titkár: a lányok villogó szemekkel, gyújtó pillan-
tásokkal környékezik, a mamák meg a legolvadékonnyabb
ábrázatukat öltik magukra.

Sőt — s ezen megbotránkoztam — ma már any-
nyira mennek, hogy a helyettes titkárokat is majdnem
ilyen kitüntetésben részesítik. Pedig a helyettes titkár
még nem parthie.

S mennyi a különbség közte és egy valóságos
titkár között. Ez a helyettesesség olyanféle állapot, mint
a telekkönyvben a tulajdonnak az *előjegyzése*. Hogy beke-
beztessék igazolni kell. Tehát a helyettes titkársg egy
előjegyzett állapot. (Jól megjegyzendő nem *állás*). Igazo-
lasi határidő 3 hónap. Az igaz, hogy ez azután nem
megye nehezen.

Figyelemzetek mindenkit, aki ad valamit a szép
lányok mosolyára, mamák és papák nyájasságára, szóval
arra, hogy parthienak tartassék, iparkodjék valahonnan
valami titkári címet szerezni. Ha nem valódit, hát hely-
ettesít.

Az öreg urnak „rokonszenves szám”-ai vannak, a
melyeket ő nagy előszeretettel szokott megrakni, hosszú,
de igen hosszú idő óta már, a boldog jövővel kecsgető
kis lutriban.

Hanem azok a csintalan rokonszenves számok,
minden rokonszenveségük dacára, nem igen akarnak a
lutriboltnak huzásokat jelentő kirakatból abban a ki-
válóan rokonszenves piros színben mosolyogni uram-
bátyámra, a mely piros színe a számoknak az ambók,
ternök, quaternök stb. nyerevények hasadó hajnalát
képezi.

Pedig hát mennyivel rokonszenvesebb állapot lenne,
ha a nem éppen rokonszenves kinézésű pénzárca azok
a rokonszenves számok megtölténék a saját maguknál
is hatványozottan rokonszenvesebb bankókkal!

Hízen erre vágyik az öreg ur is!
Kártyázás közben történt, a mikor még annak a
32 lapnak rokonszenvesebb példányai is kerültek a
kedves öregget; egy osztás alatt megpillantja a friss új-
ságot, fölcsapja utolsó lapját és mohó vágygyal olvassa
a kis lutrinak kihuzott számait. Ezuttal komor arca még
komorabb lett.

Kezébe veszi a kiosztott kártyát és tovább játszik,
miközben félig hangosan gondolkozik:

— Hm, az a 86-os szám nem valami rokonszenves
és — kijött a huzáson! No de igaz, hogy 1879. okt.
22 ike óta nem is huzták ki! (Mit is tetszett kijátszani?
A tők alsót? . . . Utóm a fölsovel . . .) Hanem az én
85-ös számom csak sokkal rokonszenvesebb, mint a 86 os,
sőt még azoknál is rokonszenvesebb, a melyeket hosszú
30 éven át már összesen megraktam és — még sem jött
ki . . . (Zöld alsó? . . . Nem titóm . . .) Csodálatos,
hogy nem huzzák ki azt a három valóban rokonszenves
számot! A régi is rokonszenvesek voltak, igaz, de
annyira egyik sem, mint az utolsó három! (A vörös ást
„smirolom” . . .) Hm, hm, megteessük még egyszer, most
több mint bizonyos, hogy kihuzzák . . .

— Urambátyám, hogyan játszik? A parthiet el-
vesztették.

Még ezt is! Azok a számok egészen megzavarták.
— Igaz, igaz, rosszul játszottam, pedig rokonszen-
ves kártyám volt — feleli.

Hanem azért nem fogy a türelme. Csak rakja,
egyre rakja a rokonszenves számokat. De hát hogy is
ne, mikor meg van írva a sors könyvében, hogy „min-
denkinek kell legalább egyszer nyernie, csak hogy sokan
nem érik meg.”

Szent meggyőződése ez, és csakis ezért maradnak
előtte olyan soká rokonszenvesek azok a „rokonszenves
számok”!

Nevezik csak „X.”-nek.

Tehát X. uram tekintélyes hivatalnak a viselője.
De éppen ezen tekintélyes hivatal úgy hozza magával,
hogy annak viselője gyakrabban kénytelen magánfelek-
kel érintkezni. Ez magában véve még nem volna baj,
de hogy X. uram halálos ellensége a magánfelekkel
való gyakori érintkezésnek, az már — no lát ez sem
éppen valami elviselhetlen baj — legalább is kellemet-
len állapotok szülője X. uramra nézve, mert hát azok a
magánfelek mást se szoktak nála tenni, mint sürgetni és
örökké sürgetni. Tudni való pedig, hogy a minek ellen-
sége az ember, annak ellensége, még ha hivatalos kö-
telesség parancsolja is.

Hanem hát X. uram nem azért okos ember, hogy
ki ne fogjon a fura helyzetben. De hiszen olyan egyszerű
is a dolgot.

Bezárja szépen a hivatalos helyiségét és — bele-
temetkezik az akták nagy tömegébe. Dolgozik. Még pe-
dig milyen nyugodtan.

Kopogtatnak az ajtaján: semmi felelet. Nincs benn.
Keresik itt, keresik ott, keresik mindenütt: uram nincs
itt, nincs ott, nincsen sehol sem. Keresik másnap, kere-
sik harmadnap, keresik mindennap. X. uram nem ta-
lálható másnap sem, harmadnap sem, sohasem.

De hogy, hogy nem, kiszivárgott a titok, va-
laki elleste.

X. uramnak van egy gyöngéje és van egy kis
lánya. És abban áll gyöngéje, hogy ezt a kis lányt em-
berföltötti mód szereti. De ez a szeretet végzetessé lett
rá nézve.

Egy véletlen alkalommal egy csomó fiskális ke-
reste X. urat, persze, hogy sürgetni akartak ezek a
kérlelhetlen emberek. Hiába, X. uram megint nincs
sehol sem.

Egy pillanat — és részükről is kész a csel.
A hivatalos szoba ajtaja előtt színészesen kezdi
szavalni az egyik a többi csendes kacaja mellett:

— Ah! A kis Macuska! Hozta Isten, aranyos
kis Macuska! A papát keresi ugye? Nincs itt a papa,
a papának valahol másutt van dolga. Szegény Macuska,
hiába fáradt ide! Menjén csak haza szépen a dadával!
Hiába, nincs itt a papa!

Ez a természetű szavalás behallatszik az aktákba
bujt X. uramhoz. Persze, hogy az ő kislánya!

A kulcs fordul, az ajtó kinyílik, és — tabló! A
Macuska helyett a habotázó fiskálisok állanak X. uram
előtt. Elő is fogták őt sorra és megsürgetik alaposan
az ügyeiket.

Azóta X. uram újra törli a fejét valami jó csel fölött.

Comp.

A SZABADSÁGHARC SZOBOR.

Budapest, március 9.

Merjünk binni, hogy a szabadság szobor ügye, melyet
oly lelkesen karolt fel az ország minden vidéke, érdek-
kel lesz most is mindnyájunkra, a létesülési stádiumában.

Mindinkább kezdünk binni abban, hogy Magyar-
ország ezredéves fenállását méltóan fogja megünnepelni;
nem holmi kisszerű népnünnepély készül, nem egy vagy
két város ünnepe körmenete lesz tanúsága a nemzet
ezer esztendejének, de ünnepelni fogjuk a nagy és dicső
multat oly jogos méltósággal, mely megilleti azt a neu-
zetet, mely ezer esztendő alatt karddal, munkával s
tollal egyaránt küzdött ki magának egyenrangú joga-
sultságot s elismerést a világ előtt.

Büszkén fogunk visszamutatni az évezred alko-
nyán az elmúlt idők történetének annyi fényes, ragyogó
lapjára, de nem kevésbé leszünk büszkék a jelenre
sem, mert önérettel mondhatjuk el, hogy ha a háborúk
és küzdelmek dicsősége a múlté is, a jelené a munka,
az ipar, a művelődés s azon elsőrangú hely, melyet
Európa államai közt a jelenben elfoglalunk.

A nagy, országos ünnep, melyre a nemzet készül,
immár előreveti fényét. Egy Budapestén tartandó világ-
kiállítás eszméje komolyan foglalkoztatja a tett embe-
reit; maga a főváros rohamosan öli magát a világvá-
rosias jellegre, az ötödik színház létrejötté már csak idő
kérdése s mely a milleniumot a kegyelet nagy ünne-
pélyé is fogja tenni: előttünk állnak a szabadság-
harcot dicsőítő szoborművek.

Magyarország legkitűnőbb építészei s szobrászai
álltak össze s pályamunkáikkal bebizonyították, hogy
hazánkban is meg van már a művészetnek igazi talaja,

s hogy ma már sem a festészetben, sem a szobrászatban nem engedünk tért a külföldnek.

Valamit azonban előre kell bocsátanunk. Negyvenkét év telt el a szabadságharc óta s bár hisszük, hogy nincs magyar ember, ki elődeink szent küzdelmét kicsinyelné, mégis csak negyvenkét év köde borul ama napokra; azok elvesztették a frissesség csillogását, az intenzívítást, a közvetlenséget.

Mintha ezeken a pályaműveken meglátszanék az a negyvenkét év...

Nem vádként mondjuk ezt. Közjogi helyzetünk s politikai életünk oly gyökeres változáson ment keresztül a felszázad alatt, s oly régen élünk már ez új aerában, hogy bizony bizony kevesen vannak, kikre a jelen viszonyai transformáló hatással ne lettek volna. Igaz ugyan, hogy a művészetnek nem szabad az időhöz kötöttséget ismernie, azért „Szabad művészet,” hogy idő es hely korlátozásai nélkül törekedjék az idealizált szép es nemesnek formát adni, de hát a művészek is emberek s melegségük marad e negyvenkét év.

Egy későbbi kor szülöttei ők, kik a szabadságharcot hallották, de nem látták, nem vettek részt benne, kik az elbeszélések s az elmúlt évek rózsaszín ködén keresztül csak szépségeit, fényét látták a harcnak s nem annak borzalma.

A pályázók közt csak kettő van, ki igazán megfelelt művével a szabadságharc szobor eszméjének, ezek Róna József és Strobl Ferenc. A többin is látunk nem egy szép gondolatot, nem egy nemes eszmet kifejezve, de összességében tulságosan nyugodtak, csak nem nehézkesek. Legnagyobb része a párisi nagy forradalmi emléket a júliusi oszlopot vette alapul, megtoldva alapzatát több kevesebb szerencsével es alakokkal. Mindenütt esendés, nyugodt képek. Egy-egy huszártoborzó, bucú a szülői háztól, lovagló huszárok, diszruhás es felvértezett alakok, de igen kevés a lelkesedés, a szenvedély, a tűz.

Legnagyobb szabásu terv Zala György, az aradi vértanúk szobrának megalkotójáé, mely egész tért volna hivatva elfoglalni. Alakjait valóban gyönyörűen alkotta meg s magában véve minden alak egy-egy remek, de a hol a művészet magasabb követelménye lép fel, az ensemble nála itt is, mint egyéb munkáiban, csaknem teljesen hiányzik. A talapat tetején álló Genius alatt áll négy diszruhás hazafi — nem tehetünk róla, de ezek azt a benyomást tették ránk, mint egy énekelni készülő quartet.

Figyelemreméltó Szécsi munkája. Ő a júliusi oszlopot toldja meg alul egy kerek oszlopcsarnokkal, melyet négy kapuzat szakít meg. Az oszlopcsarnok belső falaira csataképeket ábrázoló olajfestményeket alkalmaz, de melyek aligha állhatnának ellent az időnek. A mű azonban rendkívül tetszetős s ha mégis van mit szeméretre vetni, egy a kereszt szimmetria az.

Ugyane témát variálják Köllő, Strobl es mások is. De míg az előbbi műven a kezdettel küzdő művész árulja el magát a kivételben, Strobl szobra befejezett alkotás. Szobrot szintén az Andrássy ut egy terére tervezvén, az oszlopot veszi alapul, de gazdagon ellátva gyönyörű domborműveivel, melyeknek ő igazán nagymestere.

S a kit első helyen említettem: Róna József. Kültői zsenialitás a legistább művészet keretében. Sajátszera, nem mindennapi, mely nem hagyja hidegen a laikus szemlét sem, ifjú tűz es szenvedély alkotta mű, melynek csoportozatai ének, mozognak s hevitenek. Négyagu alapzatról négyes oszlopcsarnok emelkedik a magasba, s kupolaszere tetején a haza nemtője tartja magasra jobbkézében a tölgyfalombot s a letört rab-bilineseket.

Alul igazi forradalmi alakok csoportjai, szebbnél-szebb változatokban: Egy tiszt kivont karddal, testtartásában s arckifejezésén kitalálható a büszke jelszó: Előre! Mögötte mint tigris, lehajolva s messze előre nyújtva kardját rohan hajadonfővel egy hős, míg mellette a másik puskáját szegi az ellenségnek. A negyedik haldokolja terül el a földön ihletett arckifejezéssel: oly boldogság meghalni a hazáért! E csoport felett a laboru vészangyala csattogtatja szárnyait szélesen, kinyújtott kezében a tüzelő szövétnak lobog. Szinte halálának vészes ítvitelé, mely tulkiáltja a csaták zaját s a haldoklók hörgését.

Ha művész volnék, feltétlenül Rónának nyújtanám a babert, ha politikus, Zalának, ki a „ma” szemüvegén át nézi a „tegnapot”, — s ez politika — s ha laikus nagyközönség volnék, egy a szemrevaló s tetszetős Stroblnak vagy Szécsinek.

Vajon a jury művész, politikus vagy nagyközönség lesz-e inkább?

Dr. Marschalkó János.

Törvénykezés. Egy monstre bünper.

(Folytatás.)

A doroszlói postarablás. Az 1886. év szeptember hó 4-én Doroszló es Rác-Militics közt történt postarablás es Sztricsévi Milan postakocsis megölése miatt vádolt Tyoszyty Lázár ellen a folytatolagos végtárgyaláson, a kir. ügyész vádját elejtette, mert Tyoszyty Lázár ellen bizonyíték egyáltalában szerzhető nem volt.

(Folyt. köv.)

Képviselő es alügyész. Többször irtunk már arról a kinos jelenetről, mely a mult év július hó 4-én a szabadkai kir. törvényszék színe előtt folyt le Olay Lajos országgyűlési képviselő es Kéri Miklós dr. volt szabadkai, jelenleg szolnoki kir. alügyész közt. Egy Nemet Ede nevű tolvaj előtt hirdették ki a jogerős kúriai ítéletet. A vádolt arra kérte a bíróságot, hogy függesztesse föl az ítélet végrehajtását, mert pörét meg akarja újítani s az alügyész, jóllehet nem ismerte a pört, partolta kérését. Ekkor Olay Lajos, a ki az ítélet-hirdetésnél a kárvallottat képviselte, sértő szavakkal illette az alügyészt, a ki sértésre sértéssel felelt. Pár nap mulva aztán lovagias uton is megverekedtek. Ebből az esetből három pör is támadt. Kettő a büntető törvényseket foglalkoztatja, egy a fegyelmi bíróságot. Amott Olay Lajos jelentette föl az alügyészt, hivatalos hatalommal való visszaélés miatt, a párbaj miatt pedig mindkettőjük ellen hivatalból indítottak eljárást. A királyi tábla fegyelmi bírósága a főügyész panaszára avatkozott a dologba s Kéri Miklós dr. alügyészt a minap tartott ülésében az 1871. VIII. tc. 20. §-ának a) es b) pontjaiba titkózo fegyelmi vétség miatt vád alá helyezte.

A szabadkai negyedmillió lopás bün-tyűgében a vizsgálat Temes megye területére is kiterjed, a hol Vozary temesvári vizsgálóbíró eszközöl kihallgatásokat. Vucsetics, a fővádlott, már néhány hónap óta őrzí a temesvári fogházat, a hová a napokban bekisérték Törköl Verát is, Vucseticsnek az egész Alföldön ismert kedvesét, hogy a vizsgálóbíró kihallgathassa s Vucseticsessel szembesíthesse.

Közgazdaság.

A gazdasági egyesület közgyűlése.

A gazdasági egyesület Schmausz Endre elnöklele alatt f. hó 15-én tartotta közgyűlését.

A közgyűlés első tárgya volt a titkári jelentés, mely a vármegye gazdasági állapotáról es az egyesület működéséről szól. Az érdekes jelentést legközelebb egész terjedelmében közöljük.

A jelentés szerint az egyesület vagyona csaknem 20,000 frt, tagjainak száma 538.

A folyó évre az egylet a következő munkatervezetet tűzte ki:

1. Lódiázás es löverseny, később az igazgatóválasztmány által meghatározandó helyen es programmal.
2. Virág-, kertészeti, méhészeti es baromfi-kiállítás.
3. Tejelő verseny, mely eshetőleg a kiállítással egyidejűleg tartatik.
4. Fogyasztási szövetkezet alakítása.
5. Kirándulás a kisszállási uradalomba.
6. Latinovits Pál alelnök, Heinrich borászati vándortanárr es Rombay Dezső titkár kiküldetnek oly célból, hogy vármegyénkben a filloxera iránt immunis területeken a gazdákat szőlőtelepítésre buzdítsák. A telepítésben, szőlőkezelésben oktassák.
7. Csikókeretek alakítása.
8. A „Gazdasági Ertesítő” lap további fentartása.
9. Az adai ösztöndíj további megadása.
10. A községi tenyészbikák vásárlásának közvetítése.
11. Segédkezés a vármegyei állattenyésztési szabályrendeletek végrehajtásában.
12. Közreműködni a katonai lóvásárok rendezésében.
13. A gazdasági egyesületi tagoknak, hatóságoknak gazdasági ügyekben es kérdésekben tanácsot szolgáltatni.
14. Cukorrépa termelést es kísérletek folytatása.
15. Ezenkívül minden az alapszabályban körvonalozott módon es eszközökkel a mezőgazdaság minden ágának es a mezőgazdasággal összefüggő iparágaknak lehető előmozdítása es fejlesztése.

A költségvetés ez évre 2891 frt 33 kr bevételt es 2545 frt kiadást irányoz elő.

A megejtett tisztújításon megválasztottak: Elnöknek Schmausz Endre. Alelnököknek; Latinovits Pál (Borsód) Koczkar Zsigmond. Az igazgatóválasztmány ekep alakult meg: Dr. Alföldy Gedeon, Barthal József, Bikár Simon, dr. Boromiszta Tibor (Jankovác), dr. Csihás Benő, Császár Péter (Topolya), Dalmay József, Drescher Ede (Baja), Dobák Béla, Dungserszky Lázár (Szent-Tamás), id. Ertl János (Szónta), Ertl József (Baja), Esztergamy Károly, Falcione Gusztáv, Gottlieb Márton, Halm Sándor (Madaras), Harlikovits K. (N.-Palánka), Husvéth István, Kelemen János (Ada), Késmárky Béla, Konyovits Jusztin, Latinovits Ernő (Borsód), Lallosevits Jakab, Lebach János (Ó-Morovica), Magyar Imre (Szabadka), Millassevits János, dr. Molnár István Lajos, dr. Molnár Károly (Kula), Mihályi János, Neszmírak Ferenc (Rasz-tina), Poppovits Dusán, Rácz György (Kula), Radimeczky Ferenc (Topolya), br. Rédl Béla (Kelebia), Sándor Béla, Szemző István, Szemző Gyula, Szobonya Bertalan (Ada), Schlagetter Gyula, Széchényi József, Tarczay Mór, Traub József, Törk János (Borsód), Törley Gyula (Szabadka), Turkovits Zsigmond (Futtak), dr. Vadas Kálmán, Varga Ágoston (Szabadka), Várossy Károly (Uj-Verbász), ifj. Veszelovszky Péter, Vojnits Dávid (Ó-Morovica), ifj. Vojnits Lukács (Szabadka), Vojnits Sándor (Szabadka), Vojnits Simon (Szabadka), dr. Vojnits István (Szabadka), ifj. Vojnits István, Vukicsévits Péter, Wszentek Lajos (Baja), Weismár Mihály (Kis Szállás), Zsivánovits Samu, Zsuffa Vince. Számvizsgálóknak megválasztottak: Bikár Simon, Dalmay József, Falcione Gusztáv, Késmárky Béla, Millassevits János.

Katonai lóvásár. A Gazd. Egyesület részéről az érdeklődők ertesítettek, miszerint a f. hó 20-án délelőtt Zomborban tartandó katonai lóvásáron, a bizottság a fokozódott szilkséglet folytán sokkal több lovat szándékozik vásárolni, mint az eddig tartott vásárokon. A kinek tehát alkalmas, szilárd testalkatu, jó mozgást es kitartást ígérő, tulságos használat által még meg nem rontott s a katonai használatot gátló hibával nem bíró 4—7 éves lova van, vezesse elő egész bizalommal, ha a fenti feltételeknek megfelelő lesz, mindenesetre megvásároltatik.

I. cs. kir. szab. Dunagőzhajózási-társulat. Az I. cs. es kir. szab. dunagőzhajózási-társulat a folyó 1891-ik évi hajózási évad kezdetével egy egészen új es az eddiginél ocsóbb áruházasabást léptetett életbe. Lényeges újításnak tekintendő ezen díjzasabásban a régivel szemben különösen az, hogy az árúk nem mint eddig öt, hanem ezentul csupán három, vagyis I. A. es B. osztályba soroztatnak es hogy a legocsóbb B. osztály díjtételei nem mint eddig csak 10,000 kg.-nál, hanem szállító-levelenként már 1 tonnánál (1000 kg.) is alkalmaztatnak. Több rendbeli árucikkre nézve mérsékelt díjtételek bocsáttattak rendelkezésre.

Csatorna a Duna es a Tisza között. A földmivélséügyi miniszter a kereskedelemügyi miniszter hozzájárulásával Massalski József francia tengerészeti felügyelőnek, előmunkálati engedélyt adott egy évre Budapest es Szeged, valamint Szabadka es Kula között építendő csatornához. Ez a csatorna a Dunát kötné össze a Tiszával es Budapestől Kecskeméten át Szegedre, másrészt Szabadkától Kuláig vezetne.

Szerkesztői üzenetek.

F. S. március 15. Az alkalmi cikk későn érkezett. Pénteken kaptuk meg, éppen lapmegjelenéskor s így — természetesen — nem közölhetjük.

Don M—o. Sajnáljuk, de így sem közölhetjük. Tárgya, hangja, technikája egyaránt nagyon kezdetlegesek. Talán idővel jobbat fog produkálni.

N a p t á r.

Március.

Havi es heti nap	Katolikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
17 Kedd	Gertrud sz.	Gertrud	5 Konon vt.
18 Szer.	Ede, Sándor	Anzelm	6 Amorii 42 vt.
19 Csüt.	József nev. a. József	József	7 Vazul, Efreim
20 Pént.	Joachim	Hubert	8 Teofilakt

Felelős szerkesztő:

Dr. BALOGHY ERNŐ,

köz- es váltó-ügyvéd.

Laptulajdonos es kiadó:

BITTERMANN NÁNDOR.

H I R D E T É S E K.

1669. szám.

kig. 1891.

Pályázati hirdetmény.

Csonoplya községében leköszönés folytán megürlt es 500 frt évi fizetéssel javadalmazott segédjegyzői állásra ezennel pályázat nyitattik.

Felhivatnak a pályázni szándékozők, hogy az 1883. évi I. t. c. 6. §-a értelmében felszerelt kérvényüket ezen szolgabírószághoz **március hó 24-éig** annál es inkább terjesszék be, mert az utóbb érkezendő folyamodványok figyelembe vételint nem fognak.

Zombor, 1861. március hó 25-én.

Poppovics Dusán,

főszolgabíró.

3—3

1376. szám.

kig. 1891.

Pályázati hirdetmény.

Parabuty községben megürlt s évi 500 frt fizetéssel javadalmazott segédjegyzői állásra pályázat nyitattik.

Folyamodók felhivatnak, hogy a jegyzői szigorlat letételét tanúsító s a német nyelv tudását igazoló törvényhatósági bizonylattal felszerelt kérvényeiket ide, **március 27-ikéig** nyujtsák be.

Hódásghon 1891. évi február hó 26-án.

Vissy József,

főszolgabíró.

3—2

Árlejtési hirdetmény.

Bács Bodrogh vármegye közigazgatási bizottságának 305. számú határozata alapján Doroszló községben a régi község-ház épület egy tanterem es tanítói lakásul átalakítandó lévén, a kérdéses átalakítási munkálatok költségei a következőkben állapítottak meg az állam-építészeti hivatal által.

1. Kőműves- es földmunka anyag es fuvar nélkül 487 frt.
2. Ácsmunka anyaggal, de fuvar nélkül . . . 118 frt.
3. Asztalosmunka anyaggal, de fuvar nélkül . . . 383 frt.
4. Festőmunka 84 frt.
5. Úvegsmunka 16 frt.
6. Lakatosmunka 83 frt.

Összesen . . . 1171 frt.

Ezen munkálat biztosítására az árlejtés **1891. évi április hó 12-én** délután 3 órakor fog Doroszló község-házánál megtartatni.

Felhivatnak tehát a vállalkozni szándékozők, miszerint az érintett határnapon 10% bántapénzzel ellátva jelenjenek meg. Megjegyzetetik, hogy ezen munkálatok szakszerint külön-külön fognak árlejtés alá bocsáttatni.

Az árverési feltételek, az építkezési költségvetés es terv a hivatalos órákban a község jegyzői irodában betekinthezők.

Doroszlón, 1891. évi március hó 14-én.

Gaiszt Béla,
jegyző.

Tancsik József,
bíró.

16820. sz.

tkvi. 1890.

Árverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Goretits Ilia végrehajtatónak Obuskovits Miklós végrehajtást szenvedő elleni 34 frt tőkekövetelés es járuléka iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a zombori kir. járásbírószághoz) területén lévő, Zomborban fekvő, a zombori 720. sz. tjkvben A 7 alatt foglalt Obuskovits Erzsébet, Obuskovits Miklós kiskoru, Obuskovits Miklós nagykoru es öz. Obuskovits szül. Puskár Jela nevében álló (2087—2089.) hr. 185. ö. i. sz. ház es 905³/₁₂ □ öl beltelekre az árverést 829 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, es hogy a fennebb megjelölt ingatlan az **1891. évi május hó 21-ik napján délelőtt 9 órakor** ezen kir. törvényszék árverési termében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881-ik évi LX-ik törvénycikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított es az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bántapénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Zomborban, 1890. évi december hó 16-án.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Radány Péter,
kir. trvszéki bíró.

(Szabadalom száma 14,557.)

Új találmány.

Alulírott Szalay Károly zombori lakatosmester befelé nyíló

vizmentes ablakszerkezetet

talált fel; ezen új találmányu **ablak** alkalmazása mellett bármily erős esőzés alkalmával a **víz a szobába be nem hatolhat**, holott az eddig használt befelé nyíló ablakoknál a víz a szobába befolyt. **Vízátatlan** új találmányu **ablakaim** külső üvegtáblája oly széles, mint a belső ablaké, miáltal több világosság hatol be a szobába, mint az eddigieké. Az ablakpántok új szerkezetűek, a festéket az ablakfőről le nem dörzsölik és nem csikorognak; a közép-zár láncos szerkezetű és az ablakot oly szilárdan zárja, hogy nemcsak vízmentes, de léghuzammentes is. Szakértők dicséret és elismerő véleménye alapján bátor vagyok a nagyérdemű közönség figyelmét ezen új találmányomra felhívni. Helyi és vidéki megrendeléseket elfogad a feltaláló és szabadalom tulajdonos

Szalay Károly,
zombori lakatosmester.

1562. szám.
kig. 1891.

Pályázati hirdetés.

Ó Sztapár községében tíresedésbe jött és évi 400 frt fizetéssel összekötött községi végrehajtói állásra és évi 150 frt fizetéssel összekötött községi kertési állásra ezennel pályázat hirdetik.

A végrehajtói állásra pályázók a községi szervezési szabályrendelet 7. §-a értelmében 6/1887. számú megyei szabályrendelet 9. §-ában az irnoki állásra nézve és a 11. §-ban előírt kellekeiket igazolni tartoznak, míg a községi kertési állásra pályázók az idézett megyei szabályrendelet 10. és 11. §-ai alatt előírt kellekeken kívül eddigi szakbeli alkalmazásukat is igazolni tartoznak.

A pályázati kérvények **folyo évi április hó 15-ig** beérkezéskor ezen szolgabírósnál benyújthatók.

Apatin, 1891. március 3.

Ribiczey Béla,
főszolgabíró.

3-2

ad 932. sz./p. 1891.

Hirdetés.

Alulírt bíró közzé teszem, hogy Majski Matia és társainak — Szadzsák István Ó Szivac község bírája és a kis sztapári kinstári uradalom ellen Ó Szivac község határának tagosítása iránti ügyében a zombori kir. törvényszék, mint urbéri bíróságnak f. é. február hó 19-én 932/1891. sz. a kelt végzése folytán a volt urbérek megszavaztatására határnapul **f. évi március hó 24. napjának d. e. 9 óráját Ó-Szivacon a község házára** kitétem, mikorra az összes érdekeltet azzal a figyelemzetéssel idézem meg, hogy szavazni személyesen, vagy szabályszerűleg igazolt megbízott által lehet, továbbá, hogy a nem szavazók a tagosítást kívánókhöz csatlakozottaknak tekintendők, végül, — hogy a szavazási listástrom a fenti határnapot megelőző három napon át Ó-Szivac község házában közszemlére lesz kitéve, azt az érdekeltet megtekinthetik s az ellen netaláni észrevételeiket a szavazást megelőző napon d. u. 4 órakor a község házában alulírt kiküldötténel megtehetik.

Kelt Zomborban, 1891. évi március hó 3-án.

Szondy,
kir. törvényszéki bíró, mint kiküldött.

1228. szám.
kig. 1891.

Pályázat.

Bács-Bodrogh vármegye D. Szt. Iván községében megüritt jegyzői állásra pályázatot nyitok s választási határnapul **f. évi április hó 4-ik napjának délelőtti 10 óráját** tűzöm ki.

Minek folytán felhívom a pályázni kívánókat, hogy a magyar, német és szerb nyelvből letett jegyzői vizsgalatról szóló bizonyítvánnyal felszerelt kérvényüket f. évi március hó 23-ig alulírottául nyújtsák be, mert a később érkezők figyelembe vételét nem fogom.

A jegyzői javadalmazás áll: 480 frt pénzbeli fizetés, $\frac{3}{4}$ telek föld és az ezután járó legelőilletményből, 6 öl fa és szabadlakás használatából. A föld után az adót a jegyző tartozik fizetni.

Kelt Újvidéken, 1891. évi február hó 27-én.

Kolozsváry Sándor,
főszolgabíró.

3-3

A nagyérdemű hölgyközönség b. figyelmébe batorokodom ajánlani ujonan érkezett, meglepő választékú **napernyőimet**, melyeket szabott gyári áron becsájtok eladásra. Továbbá dús raktárt tartok ruhadíszekben, gyöngy, arany és ezüst himzésekben. Legyezők, derékfüzők, fűzővédők, fil d'eosse és selyem harisnyák és illatszerekben.

Divatlapok betekintésre mindig készletben.

Urak részére mindig a legújabb divatu ingek, hálóingek, nyakkendők, harisnyák, angol bőrkegtyűk, sétapálcák, melyek megtekintésére a n. é. közönséget tisztelettel meghívja

Engel,

divatáru-kereskedő
az „Angyalhoz,”
csak az Elefánt-szállóval szemben.

3-1

Heindlhofer Róbert Zomborban.

Keil Alejos-féle

Padlózat-fénymáz

(Glasur)

legkittinőbb mázó-szer pulva padló számára. 1 nagy palaack ára 1 frt 35 kr., 1 kis palaack ára 68 kr.

Viaszk-kenőcs

legjobb és leggyorsabb beeresztő-szer kemény padló számára, 1 köcsög ára 68 kr., mindenkor kapható.

Heindlhofer Róbertnél Zomborban.

Új üzletnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudására hozni, miszerint Zomborban, a főutcában, a **Falcione Lőrinc**-féle házban, közvetlen Goldfahn és Stein rövidárkereskedések között

új szijgyártó-üzletet

nyitottam.

Vannak raktáromon lószerszámok, nyeregszerszámok, kötőfékek, kappelczuum, izzasztók, többféle finom ostornyelek, ostorok, kutyaostorok, kutya-nyakravalók, kutya-szájkosarak, kutya-vezető pórázok, lovaglópálcák, nyeregkantárok, elefántesontkarikák, lófésűk stb minden e szakmába vágó tárgyak nálam a legjutányosabban kaphatók.

Kérve a nagyérdemű közönség becses pártfogását, maradtam

kiváló tisztelettel

Schlotzer Márton,

szijgyártó,
Zomborban, a főutcában.

3-1

1370. sz.
kig. 1891.

Pályázat.

Bács-Bodrogh vármegyébe kebeleztet Szt-Tamá és Turia községek kéményseprői állása lemondás folytán megüritt. Felhívatom ennél fogva mindazok, kik ezen állást elnyerni óhajtnak, hogy képesítésüket igazoló kérvényeiket **folyo évi április hó 15-éig** alulírottául benyújtsák.

Javadalmazás:

- a) emeletes ház minden kéménye után 15 kr,
- b) földszintes " " " " " 5 kr,
- c) orosz kémény kiegészítéséért 40 kr,
- d) csővel ellátott kemence tisztításáért 10 kr,

továbbá a kéményseprő lakása Szent-Tamás község. Fizetése 200 frt, havi előleges részletekben, ezért köteles a községi összes épületek kéményeit tisztán tartani.

O Beesén, 1891. évi március hó 3-án.

GOMBOS BÉLA,
főszolgabíró.

4-2

Zombor, 1891. Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomdájából.

Arlejtés.

Az ó-morovicai ref. egyház új lelkészlakának építésére **f. évi március hó 30-án, délután 2 órára** írásbeli zárt és bánatpénzzel ellátott ajánlatokkal egybekötött arlejtés hirdetik.

Költségvetés a föld, vályog, téglá, cserép anyagon, mész és cserepező munkán kívül 5745 frt 80 kr, melynek tized része készpénzben vagy értékpapirban előre leteendő az egyház gondnokánál.

A terv és költségvetés megtekinthető bármikor a lelkésszi hivatalnál.

Kelt Ó-Morovicán, 1891. március 10.

3-2

A ref. előljáróság.

Arverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Mühlstein Pálné szül. Paluska Katalin végrehajtónak Mühlstein Anna férj. Lafausch Istvánné és kiskoru Mühlstein Katalin végrehajtást szenvedő elleni 124 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a zombori kir. járásbíró) területén lévő, Ó Szivacon fekvő, az ó-szivaci 397. sz. tjkvben foglalt felerészben Lafausch János másik felerészben pedig Mühlstein Anna férj Lafausch Istvánné és kiskoru Mühlstein Katalin nevében álló A. I. 415 b. hr. sz., 125 öl nagyságú egész beltelekre tekintettel az 1881. évi 60. t. c. 156. §-ának d) pontjára az árverést 340 futban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi április hó 11-ik napján délutáni 3 órakor Ó Szivac község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alul is eladatni fog.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becserének 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvények 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Zomborban, 1890. évi november hó 8-án.

A zombori kir. törvényszék mint telek. hatóság.

Radány Péter,
kir. törv. bír.

2-9. szám.
tkvi 1891.

Arverési hirdetmény.

A hód-sághi kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a kir. kinstár végrehajtónak Prkoszovacz Julia végrehajtást szenvedő elleni 109 frt 25 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a hód-sághi kir. járásbíró) területén lévő, Pivnicán fekvő, a pivnicai 114 sz. tjkvben A. I. 10-17 sorsz. alatti egynegyed telek földnek Prkoszovacz Julát illető $\frac{1}{4}$ része és a pivnicai 1045. sz. tjkvben A. I. sorsz. a. ház és beltelekre az 1881. 60. t. c. 156. §-nak d) pontja értelmében az árverést 618 frt 75 kr és 39 futban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1891. évi április hó 27-ik napján délelőtti 9 órakor Pivnicai község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alul is eladatni fogja.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becserének 10% vagyis 61 frt 87 kr és 3 fut 90 krt készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvények 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1. 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Hód-sághon, 1891. évi január hó 27-én.

A hód-sághi kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

85. sz.
b. v. 1891.

Arverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a titeli kir. járásbíró 2797. számú végzése által Finkelstein Adolf n. becskeréki lakos javára Miskovits Gíisa mosorini lakos ellen 103 frt 70 kr tőke, ennek 1890. évi április hó 15. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 51 frt 06 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag lefoglalt és 308 frt 10 krra becsült cséplőgép, kocs, kukorica, bor és szénából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 420/1891. számú kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis alperes lakásán Mosorinban leendő esküszóására 1891. évi március hó 21-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjelöléssel hívatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsaron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 103. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Titelen, 1891. évi március hó 10-én.

Vigh Aladár,
kir. bir. végrehajtó.